

Λευκ. ἀξάγκλυνους Στερελλ. (Αἰτωλ.) ἀξάγκλυνους Στερελλ. (Αἰτωλ.) ἀξάγκλυνους Εὐβ. (Στρώπον.) ἀξάγκλεος ΚΠασαγιάνν. Μοσχ. 76 — Λεξ. Μπριγκ. ἀξάγκλεος Κεφαλλ.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *ξάγκλυστος < ξάγκλυσω.

1) Ὁ μὴ ξανθεῖς, ἐπὶ ἐρίων Κεφαλλ. Λευκ. Στερελλ. (Ἀράχ.): Μαλλιά ἀξάγκλυνγα Λευκ. || Φρ. Τά βρα μαλλιά ἀξάγκλυνγα (ἐπὶ πραγμάτων δυσχερῶν) αὐτόθ. Αὐτὸ τὸ ζήτημα εἶναι μαλλιά ἀξάγκλυνγα (συνών. τῇ προηγουμένῃ) Κεφαλλ. Συνών. ἀλανάριστος 1, ἀλάναρος, ἄξαντος. 2) Ἀκτένιστος ἐνθ' ἄν.: Μαλλιά ἀξάγκλυνγα Κεφαλλ. Γιατί εἶσαι ἀξάγκλυνγος σήμερα; Συγκά Κορινθ. Ἦταν ἀξάγκλυνη λότιλα Αἰτωλ. Ἔλα νὰ σ' ξαγκλύνου, μαρή, ποῦ πιρπατεῖς ἀξάγκλυν σαν τὴν ἀρκούδα Στρώπον. Μὲ τὰ μάτια βαθουλλά, μὲ τὰ μαλλιά λερά κι ἀξάγκλυνγα ἔβλεπαν μέσ' ἀπὸ τὰ σιδερένια δίχτυα τῶν παραθυριῶν ΚΠασαγιάνν. ἐνθ' ἄν. Μαλλιά ἀξάγκλυνστα ΣΠασαγιάνν. ἐνθ' ἄν. 3) Μεταφ. πολὺπλοκος, δυσχερὴς Κεφαλλ.: λογαριασμός ἀξάγκλυνγος.

ἀξάγκωνα ἐπίρρ. ἐξάγκωνα Πόντ. ἀξάγκωνα σύνηθ. ἀξάγκωνα Θήρ. Σύμ. ἀξάγκωνα Λέσβ. ἔξάγκωνα Μεγίστ. ἔξάγκωνα Θράκ. (Σαρεκκλ.) ἔξάγκωνα Λυκ. (Λιβύσσ.)

Τὸ μεσν. ἐπίρρ. ἀξάγκωνα.

1) Μὲ τὰς χεῖρας πρὸς τὰ ὀπίσω, ὀπισθάγκωνα σύνηθ.: Τὸν δένουν ἀξάγκωνα πολλαχ. Λεσητε τον ἀξάγκωνα Σύμ. Νὰ πὰ νὰ σοῦ τὸν φέρω γὼ ἀξάγκωνα Χίος || Φρ. Ἔ, ποῦ νὰ σὲ δῶ ἀξάγκωνα! (δεμένον καθὼς οἱ κατάδικοι) Θήρ. Συνών. ἀνωπιστά 2, πιστάγκωνα. 2) Οὐσ., τὸ δέσιμον ὀπισθάγκωνα Κύπρ. (Καρπασ.): Φρ. Ἐν' ἄθροπος τοῦ ἀξαγκωνάτου (ἄξιος νὰ δεθῇ ὀπισθάγκωνα).

ἀξαγκωνιάζω Κάμπ. Κύπρ. Ρόδ. ἔξαγκωνιάζω Ρόδ.

Ἐκ τοῦ ἐπίρρ. ἀξάγκωνα.

Δένω τινὰ ὀπισθάγκωνα Κάμπ. Κύπρ.: Ἐξαγκωνιάσαν τοὺς κλέφτες τὸ ἔστειλαν τοὺς εἰς τὸ σαράγιον Κύπρ. || Ἄσμ.

Πιάνου κι ἀξαγκωνιάζου τον κ' εἰς τ' ἄρθουρο κρεμ-μοῦ τον (πιάνουν κτλ.) Κάμπ.

Πιάστε τῷ ἀξαγκωνιάστε με τρεῖς δίπλες τ' ἄλυσίδιν τῷαί ράφτετε τ' ἀμ-μάδκια μου τρεῖς δίπλες τὸ ραφίδιν Κύπρ. Συνών. ἀξάγκωνίζω.

ἀξαγκωνίζω Κύπρ. ἔξαγκωνίζω Κάμπ. ἔξαγκωνίζω Θήρ. Σύμ.

Ἐκ τοῦ ἀρχ. ἐξάγκωνίζω.

Ἀξάγκωνιάζω, ὁ ἴδ., ἐνθ' ἄν.: Ἄσμ.

Δένου καὶ ἔξαγκωνίζου τον κ' εἰς τ' ἄρθουρο κρεμ-μοῦ τον (δένουν κτλ.) Κάμπ.

ἀξαγόραστος ἐπίθ. Ἦπ. Λευκ. — Λεξ. Δεξ. Μπριγκ. ἀξαγόραστους Ἦπ. (Ζαγόρ. Ἰωάνν. Χουλιάρ.)

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *ξαγόραστος < ξαγοράζω.

1) Ἐκεῖνος τοῦ ὁποίου δὲν ἀπεπληρώθη ἡ τιμὴ Ἦπ. (Χουλιάρ. κ. ἄ.) Λευκ. — Λεξ. Δεξ. Μπριγκ.: Τὸ 'χου ἀξαγόραστου τοῦ μ' λάρ' ἀκόμα (δὲν ἐπλήρωσα ὅλα τὰ ὀφειλόμενα) Χουλιάρ. 2) Ἀνεκτίμητος, πολὺτιμος (ὁ μὴ δυνάμενος δηλ. νὰ ἐξαγορασθῇ διὰ χρημάτων) Ἦπ. (Ζαγόρ. Ἰωάνν. Χουλιάρ. κ. ἄ.): Ἀξαγόραστους ἄθρουπους Ζαγόρ. Ἦ καλωσύν' π' μοῦ 'κανις εἶνι ἀξαγόραστη Ἰωάνν.

ἀξαγόρευτος ἐπίθ. Ζάκ. Ἦπ. Θήρ. Κρήτ. Πελοπ. (Λακων.) Σύμ. κ. ἄ. — Λεξ. Δεξ. Ἦπίτ. Μπριγκ. ἀξασόρευτος Θήρ. ἀξαγόρεφτους Θράκ. (Ἀδριανούπ.) ἀξαβούρευτος Πόντ. (Κερασ. Χαλδ.) ἀξηγόρευτος Κύπρ. ἀξηγόρευτος Κύπρ.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *ξαγορευτός < ξαγορεύω. Ἦ λ. καὶ παρὰ Σομ. Ὁ τύπ. ἀξηγόρευτος καὶ μεσν.

Ὁ μὴ ἐξαγορευθεῖς, ὁ μὴ ἐξομολογηθεῖς ἐνθ' ἄν.: Μετάλαβε ἀξαγόρευτος Κρήτ. κ. ἄ. Ἀξαβούρευτος καὶ ἀκοιρώτητος ἐπέθανεν Κερασ. Συνών. ἀξεμολόγητος.

ἄγώγιστος ἐπίθ. ἀμάρτ. ἀξασίστος Νάξ. (Ἀπύραν.)

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *ξαγωγιστός < ξαγωγίζω.

Ὁ μὴ ἀπαλλαγεῖς τῶν χωμάτων καὶ χόρτων, τὰ ὅποια τὸν φράσσουν, ἐπὶ ὁπῆς, στέρνας κττ.

ἀξάκριστος ἐπίθ. Ἀθῆν.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *ξακριστός < ξακρίζω.

Ὁ μὴ ἀποκοπεῖς κατὰ τὰ ἄκρα: Βιβλίο-χαρτὶ ἀξάκριστο.

ἀξανάποιτε ἐπίθ. Τσακων.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. ξαναποιτέ < ξαναποῦ (ξαναποιῶ).

Ἄζυμος: Ἄντε ἀξανάποιτε (ἄντε = ἄρτος).

ἀξανάρτυστος ἐπίθ. ἀμάρτ. ἀξανάρτ' γους Στερελλ. (Αἰτωλ.)

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *ξαναρτυστός < ξαναρτύνω.

Ὁ μὴ τρώγων πασχαλινὰ φαγητά. Συνών. ἀμαντζίριστος 1, ἀμύλωτος 3.

ἀξανάσαστος ἐπίθ. ΜΜαλακάς. Ἀσφόδ. 82 καὶ 133 ΣΜατσούκ. Γλυκοχαράμ. 73

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *ξανασαστός < ξανασαίνω.

1) Ὁ μὴ ξανασαίνων, ὁ μὴ ἀναπνέων, ἄπνους ΜΜαλακάς. Ἀσφόδ. 82: Ποίημ.

Τῆς Σίβυλλας ἡ ἐφτάλφα σοῦ σφραγίζει

τὸ πικραχειλὴ σου, ἀξανάσαστε, ἀδελφε

2) Ὁ μὴ δυνάμενος νὰ εὕρῃ ἡσυχίαν, δυστυχισμένος ΜΜαλακάς. Ἀσφόδ. 133 ΣΜατσούκ. ἐνθ' ἄν.: Ποίημ.

Κόσμε φτωχέ, ἀξανάσαστε, δυστυχισμένε,

μέρα καὶ νύχτα πάντα εἰς τὴ βοή

ΜΜαλακάς. ἐνθ' ἄν.

Κ' ἡ μάνα της σὰν ἄκουσε τὴν κόρη ντροπιασμένη,

βαρύνγνωμη, ἀξανάσαστη, χλιμμένη εἰς τὸν καημὸ της

ΣΜατσούκ. ἐνθ' ἄν.

ἀξανέμιστος ἐπίθ. Λεξ. Πρω. Δημητρ. ἀξανέμιστος Χίος

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *ξανεμιστός < ξανεμίζω.

Ὁ μὴ λικμηθεῖς, ἀλίκμητος ἐνθ' ἄν.: Ἀξανέμιστο κοιθάρι-σιτάρι. Συνών. ἀλίχνιστος.

ἀξάνοιχτος ἐπίθ. Λεξ. Μ. Ἐγκυκλ. Πρω. Δημητρ.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *ξανοιχτός < ξανοίγω.

Ὁ μὴ ξανοιγμένος, ὁ περιορισμένον βίον ζῶν, αἰδήμων ἐνθ' ἄν.: Ἀξάνοιχτο κορίτσι Λεξ. Πρω. Συνών. ντροπαλός.

ἄξαντος ἐπίθ. Εὐβ. (Κονίστρ.) Πελοπ. (Κυνουρ.) Κῶς — Λεξ. Μπριγκ. ἄξαςος Σύμ. ἄξαςος Εὐβ. (Στρώπον.) ἄξαστος Θράκ. (Σαρεκκλ.) Πόντ. (Κερασ. Οἶν. Τραπ. Χαλδ.) ἄξαστος Πελοπ. (Λακων.) ἄξαςος Πόντ. (Ὁφ. Χαλδ.)

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. ξαντός < ξαίνω.

Ὁ μὴ ξανθεῖς, ἐπὶ ἐρίου, βάμβακος κττ. ἐνθ' ἄν.: Μαλλιά ἄξαντα Κονίστρ. Ἀξάδου μαλλί Στρώπον. Συνών. ἀλανάριστος 1, ἀλάναρος, ἀξάγκλυστος 1.

